

Начальникові поліції смт Гусятин

Лисенко Людмили Тимофіївни
Адреса проживання: смт Гусятин,
вул. Миру, д. 31

Паспорт: [REDACTED]

України в Тернопільській обл.

Тел.: [REDACTED]

Заява

Дванадцятого березня 2018 року Хомета Марія Василівна пішла з дому вранці, біля дев'ятої години і повернулася, приблизно, у чотирнадцятій. Біля шістнадцятої години я вийшла із будинку надвір розвішувати випрану білизну. Побачивши те, що робиться на сходах, я чуть не розплакалася від розпачу: чиста донедавна доріжка, на якій спить собачка, була вся в болоті. На доріжці і коврику лежали куски болота. Виявилося, що Хомета Марія Василівна навмисно відкрила хвіртку у палісадник і пустила у нього нашу з сином собачку. У собачки всі ноги були надзвичайно брудні. Це болото і залишилося на сходах. Такий випадок – не перший і я неодноразово просила Хомету М.В. не пускати собачку на город, коли надворі немає морозу і снігу. Марія Василівна неодноразово робила навпаки для того, щоб додати мені більше роботи. Як виявилося тепер, вона називала мене Людмилою від слова «мило», щоб я постійно мила, що я і робила все життя. Я про це розповідала на своїх сторінках:

<https://www.facebook.com/LTL72>

<https://www.youtube.com/channel/UCtiKBTEGp2sF926EH4oPvvQ>

Марія Василівна навмисно мені старалася додати роботи також тому, що після перенесеної сином і мною майже двохмісячної хвороби, у мене утворилися борги і накопичилася інша робота. Із реплік і роздумів, висказаних про себе, я знаю, що разом з іншими зацікавленими особами, Марія Василівна дуже ретельно переглядала мої листи у поштових скриньках, історію відвіданих мною сайтів і т.д. Їй і зацікавленим особам був достовірно відомий мій фінансовий стан. Саме цією інформацією Марія Василівна керувалася, влаштовуючи нові провокації.

Важливо, що провокацію 12.03.2018 р. Марія Василівна організовувала зі словами: «Я тобі дам, паршива тварь, за Мішу. Я тобі зроблю, суко, ще рік за два. Не будеш ти так мати, тварь, багато інформації. Вже скоро здохне і твій сучий син і хост». Міша – це валютчик з базару, у змові з яким Марія Василівна знаходиться, як видно, давно. На мою думку, ще з 2008 року, а може й раніше. Про «рік за два» Марія Василівна говорила, знущаючись над моїм північним педагогічним стажем, якого тільки по трудовому договору більше шістнадцяти років. Я ще працювала по цивільно-правовому договору, у зв'язку з тим, що були операції у батька, а також чотири операції, дві з яких, абсолютно точно, навмисно спровоковані Марією Василівною, у неї були, і я довго повинна була знаходитися у Гусятині, оплачуючи операції, доглядаючи під час них та у післяопераційні періоди. «Сучим сином» підла нелюдь, яку я рахувала мамою, називає мого сина Максима. Хост – оплачений хостінг мого сайту <https://barhatnyy-sezon-07-biblioteka-tvorchestva.ru/>. Сайт оплачується на рік і, незалежно, хворий ти, чи ні, час і оплата ідуть. Марія Василівна, як і все життя, старається вирвати побільше часу і грошей, щоб ми з сином не мали ніякого заробітку і померли. Слово «здохніть» у нашу з сином адресу вона повторює постійно. Курвою, сукою, паршивкою, падлюкою обзиває мене з перших днів

мого повернення у червні 2012 року. Відчуваючи, що вона старіє, а ми з сином ще живі і вона, на її думку, ще недостатньо нас принизила, вона повторює у мою адресу: «Ти тут мусиш від`єбатися паршивка. Саме вона разом зі своїм сином Петром продавала мене, коли мені виповнилося сімнадцять років, замовляла моє згвалтування для позбавлення честі і щоб я стала покриткою, як Катерина Т.Г. Шевченка (День народження батька – 9 березня). Моя честь не дає спокою нелюді Марії Василівні і у даний час.

Також, коли я сиджу за роботою, Марія Василівна придумує все нові провокації зі словами: «Та що ж ти, паршива суко, пишеш. Вже скоро будеш у Медведева, паршивка. За твої сайти і то всьо, тварюка, він мене заб`э. Не будеш ти тут жити і робити, сволоч». Таким чином, Марія Василівна тут навмисно залишена своїм сином, та іншими зацікавленими, які забезпечували її незаслуженими пільгами, для того, щоб вона не давала жити мені, а потім і моєму синові. Систематична брехня, провокації, наклепи Марії Василівни, причиною яких є також її власна ненависть до батька і до мене, спричинила нам з сином надвичайно велику матеріальну і моральну шкоду.

Я зняла наслідки провокації на відео, не знаючи, що це тільки початок. У цей час хвіртка на вулицю була закрита на замок, оскільки Марія Василівна збиралася вже давно вигнати нашу з сином собачку на вулицю. Собака заважає Марії Василівні привести у двір і у будинок чужих людей, тому її Марія Василівна збиралася знищити першою. Марія Василівна почала вимагати, щоб я відкрила хвіртку, щоб вона завітала на вулиці. Недавно зійшов сніг, ще всюди було болото, тому завітати там нічого. Це Марія Василівна казала навмисно, щоб я або залишила собачку з дуже брудними лапками на подвір`ї, або довго вимивала її лапки, щоб забрати у будинок. При цьому, від ранку, до приходу Марії Василівни, приблизно у чотирнадцятій годині, хвіртка була відкрита, а собачка - в хаті. Тому їй треба було побути надворі.

На вимоги Марії Василівни відкрити хвіртку я відповіла, що на вулиці ще нічого прибирати, а треба прибирати на сходах, де розмащене болото і лежать цілі куски, які заносилися б у будинок.

У розпачі я пішла у будинок допирати. Прийшовши за мною у будинок, Марія Василівна знов почала вимагати, щоб я відкрила їй хвіртку на вулицю. Я відмовилася і повторила, що треба прибрати .

Марія Василівна пішла у літню кухню. Кудись подзвонила (у будинку дзеленчать інші телефони, коли набирають номер із літньої кухні). Видно, номер був короткий. Буквально через декілька хвилин почала гавкати надворі собака. Коли я виглянула у коридор, біля воріт вже стояв білий мікроавтобус. Я одягнулася і вийшла надвір. Стоячи ще біля сходів, включила відеокамеру. За воротами стояв І.М. Федорів і знову, як і раніше, викрикував у мою адресу образливі слова і погрози. Хто під`їхав мікроавтобусом, я не зразу зрозуміла, тільки підійшовши до воріт. Була дуже здивована. З підприємцем фотографом Придругою (ім`я та по батькові не знаю) все були, як мені здавалося, гарні відносини. Раніше я часто замовляла у нього фотографії. Часто з фотоплівками сімейних фото приходив у фотоательє Придруги мій батько. Мій син – ровесник їх онука. Ця тема була спільною. Підприємець Придруга живе далеко від нас, на відстані не меншій двох кілометрів. На скільки мені відомо, родичів на нашій вулиці у нього немає. Одного разу підприємця Придругу я бачила біля магазину меблів, недалеко від дому. На своїй вулиці ніколи раніше його не бачила. Судячи по швидкості його появи і по тому, що ні І.М. Федорів, ні підприємець Придруга не те що не бачили ніякого конфлікту, тим більше побоїв, та інш., вони навіть не чули ніякої словесної перепалки, оскільки її не було. Вони не мали підстав звертатися у поліцію з приводу моїх незаконних дій. Це завчасно приготована і навмисно розіграна провокація, щоб були «чужі» свідки, які, ніби-то, щось бачили і підтверджують.

